

Brevbesørgelse i Kjøbenhavn og maaske i enkelte andre Byer. — Jeg skal dernæst berøre et Par andre Punkter, som jeg ikke tør vente, at den ærede Minister nu vil kunne svare paa, men som jeg vil henstille til nærmere Overveielse. Jeg antager, hvad jeg berørte ved 1ste Behandling af Finantsloven i Mar., at der ved Inddragelsen af 4-Dres Brevkort, imod hvilken Foranstaltning jeg efter Omstændighederne ikke skal indvende videre, mulig er blevet overset Noget. Da der er udstedt 4-Dres lukkede Brevkort eller Korrespondancekort, som de kaldes, og der udtrykkelig staar i Postlovens § 12, a., 2: „Trykte Sager . . . bestaaende af aabne Kort“ besørges for 4 Dre, forstaar jeg ikke rigtig, med hvilken Lovhjemmel man opkræver 2 Dre i Restporto, naar et saadant Kort sendes med udenbys Post. Det er mig bekendt, at det sker. Men der er vel Intet i Veien for — jeg veed ikke, om det er forsøgt — at rive Kanterne af et saadant 4-Dres lukket Brevkort eller „Korrespondancekort“, eller at danne et Kort af de to rene Sider, der følge med, og sætte et løst 4-Dres Mærke paa. Jeg kan ikke faae det til at stemme med Bestemmelsen i Postlovens § 12 a. 2. — Dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa en Ting, der nærmest har sin Betydning for den udenlandske Brevveksling, en Betydning, der stiger, fordi Samkvæmmet med Udlandet tiltager. Det er meget godt, at man har indført Svarkort, saaledes at man kan sende et dansk Brevkort til Udlandet og hænge Svar ved, som kommer tilbage med dansk Frimærke. Intet kan være til Ginder for — jeg har selv forsøgt det mange Gange, og det er gaaet rigtigt — at forvandle et 5-Dres aabent Kort med Svarkort ligeledes til 5 Dre til et dobbelt 10-Dres-Kort ved at paaklæbe 2 nye 5-Dres Mærker. Tidligere stod imidlertid ogsaa Ordet „Svar“ oversat paa et fremmed Sprog, nemlig paa Fransk, som kendes over hele Verden, og Svaret kom da rigtig tilbage. Men det er blevet forandret nu efter den nye Postlovs Indførelse. Jeg tror ikke, det er rigtigt, men at der kun var Grund til yderligere at fremhæve Ordet „Svar“ i det fremmede Sprog. Jeg har eksperimenteret i den Henseende. Saaledes har jeg engang i Helsingborg indleveret et dansk Svarkort, paa hvilket der var trykt et 5-Dres Mærke, og jeg indleverede det paa selve Posthuset, da jeg vilde se, hvad de vilde gjøre dermed. Man sagde da ogsaa strax, at det kunde de ikke tage imod, da det var et dansk Frimærke, men saa pegede jeg paa Ordet „Svar“ og sagde, at det kunde

gaa andetsteds, og saa sagde de: „Saa, om Forlæbelse“, og saa var der Intet ibeten. Jeg har gjort dette samme Experiment paa en Reise i Tydskland i Sommer, idet jeg i et Stog lagde et saadant Kort i Postvognens Kasse, og paa en Mellemstation, hvor der var Ophold, fik jeg en Medreisende til at gaa ind og høre, hvorledes det gik med dette Postkort. Der blev svaret, at det kunde ikke ekspederes, uden at der blev sat to Femfennigsmærker, paa det, saa kunde det gaa. Det gjorde han; men jeg mener, at det var et uberettiget Forlangende. Jeg har gjort det oftere uden at gjøre opmærksom derpaa paa en saa umiddelbar Maade, og Kortet er ogsaa ankommet rigtigt. Jeg tror, at der er Ukjendskab tilstede med Hensyn til disse Brevkort, og dette Ukjendskab vover naturligvis, naar man ikke oversætter Ordet „Svar“, som Ingen kjender udenfor de nordiske Riger, paa et fremmed Sprog. — Endnu har jeg kun en Bemærkning at gjøre om disse Forhold, nemlig at jeg tror, at det vilde være ønskeligt, om Postvæsenet vilde benytte sin Myndighed til at udstede 1-Dres-Frimærker. Ved Sammenfætning af Portosatser vil det meget ofte være til stor Nytte og bliver det endnu mere, da det er tilladt at gjøre Indlæg i Aviser. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at 1-Dres Frimærker findes i Norge, og at tilsvarende Mærker paa 1 Centime findes i Belgien, Frankrig og mulig flere Steder. — Til Slutning skal jeg kun sige min Udtalelse af Sorg og Harm til det, der allerede er blevet udtalt af den ærede sidste Taler, over den Bevilling, som Regjeringen har taget paa egen Haand til Kjøbenhavns Befæstning. Der hentes om, at Folket nok skal komme til No, naar nu Befæstningen bliver færdig, og at man, naar man har talt derom og givet sine Hølelser Lust en vis Tid, falder til Føie, fordi det bliver en af disse fuldbragte Kjendsgjøringer, som der Intet er at gjøre ved. Jeg haaber, at det ikke nogensinde skal ske. Efter min Opfattelse ere de Befæstningsanlæg, der for Tiden udføres om Kjøbenhavn, saa langt fra at være en Betryggelse for vort Forsvar, at de snarere ere en Fare derfor. Kjøbenhavn har ingen strategisk Betydning, men kan faae en Slags strategisk Betydning ved at forvandles til en Fæstning, som vi dog ikke ere i Stand til i Længden alene at forvare. Deraf følger, at Befæstningen ved Alliance, ved Forbund med en Stormagt kan blive af Betydning, saaledes som jeg tidligere har nævnt, og deraf følger, at noget Dignende kan gjentage sig i Historien som i 1807, da vor Flaade var bleven for stor til et saa lille Land som